

JENNY BAYLISS

TALVI
KAUKANA
KAIKESTA

Suomentanut Anna-Mari Raaska

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

Englanninkielinen alkuteos: *A Season for Second Chances*

Copyright © 2021 Jenny Bayliss

Suomenkielinen laitos © Kustannusosakeyhtiö Otava 2022

ISBN 978-951-1-44765-8

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2022

Rakkaudella Aileenille

Luku 1

Annie oli jo melkein kotona, kun tajusi, että oli jättänyt puhelimensa ravintolaan. Syyskuisen illan viileys näykki jo hänen takin-kaulustaan ilmoittaen, että kesä oli kovaa vauhtia jäämässä taakse. Hänen kumipohjaisten saappaidensa vaimea askellus jalkakäytävällä tuntui yhtä rauhoittavalta kuin sen antiikkisen matkakellon tikitys, joka oli ennen ollut hänen vanhempiensa takan reunustalla.

Pääkatu oli hiljainen. Pubit olivat karkottaneet viimeisetkin asiakkaat ulos jo ajat sitten, ja lähes jokainen kauppojen yläpuolella olevista asunnoista oli pimeänä. Jopa niin kiireisen kaupungin kuin Leaming on the Lyen piti joskus nukkua. Annie kulki hiljakseen takaisin samaa reittiä, jota oli tullut. Hän oli täysin yksin, jos ei ottanut huomioon vilahdusta punaisesta pörröisestä hännästä, kun sivukujalle katosi kettu, joka epäilemättä toivoi löytävänsä raollaan olevan roskapussin tai hylätyn kebabin.

Annie piti tästä vuorokaudenajasta. Ravintolan keittiön kuumuuden ja kiireen sekä sitä seuraavan työlään siivouksen jälkeen, kun viimeisetkin asiakkaat tekivät lähtöä kylläisinä ja posket talon viinistä punoittaen, laskeutui hiljaisuus. Salihenkilökunta poistui ensin imuroituaan matot ja katettuaan pöydät seuraavan päivän lounasta varten, ja jäljelle jäi vain keittiöhenkilökunta, uupunena mutta oudon riemuissaan, koska oli taas selvitty yhdestä vauhdikkaasta illasta. Kun viimeinenkin pannu oli kuivattu ja lattia mopattu, Annie päästi heidät vapaalle ja jäi kuuntelemaan, kun heidän innostunut puheensorinansa kulkeutui pihamaalta

kauemmas nukkuville kaduille. Sen jälkeen kun kaksoset olivat muuttaneet pois, kokeista oli tullut hänelle eräänlaisia sijaislapsia.

Sitten hän oli yksin. Rauha, joka seurasi taas yhtä kovaa työtä vaatinutta päivää, laskeutui hänen ylleen. Hän oli liian uupunut ajatellakseen mitään, ja se sopi hänelle.

Edessäpäin, ostoskeskuksen suunnalla nahkatakkinen mies horjui häneen nojaavan seuralaisensa painon alla, ja tämä hoi-lasi humalaisesti Britney Spearsiä: ”*Hit me, baby, one more time...*” Annie jatkoi eteenpäin, ja pian hänen edessään jo olikin ravin-tola Granaattiomena, jonka hän oli omistanut yhdessä miehensä Maxin – Leaming on the Lyen oman Don Juanin – kanssa jo vii-dentoista vuoden ajan.

Annie avasi talon sivustalla olevan korkean portin salvan. Jyrkkä polku johti alas pienelle pihalle ja keittiöpuutarhaan: oikealla puolella oli viljelylaatikoita ja pienoiskasvihuoneita, vasemmalla puolella kaarevat kiviportaot, jotka johtivat alas keit-tiön ovelle.

Hälytinjärjestelmän varoitusvalo vilkkui taas, joten fosforista hohtoa lukuun ottamatta sorapäällysteinen polku lepäsi lähes täy-dellisessä pimeydessä, suojassa syksyisen täysikuun kalpeudelta. Annieille se ei ollut ongelma: hän tunsu polun kaikki kään-teet, iki-vanhojen portaiden jokaisen kallistuman – tämä oli hänen valta-kuntansa.

Hän kaivoi avaimen esiin ja avasi oven. Sähkölaitteiden humina täytti keittiön, kylmälaitteiden yläosien vihreät valot puh-koivat reikiä yhä lämpimän keittiön pimeyteen. Annie paikansi nopeasti puhelimensa valtavan kokoiselta teräskantiselta työtä-solta sen punaisen merkkivalon ansiosta. Näyttörüutu valutti kyl-mää valoan nukkuvaan keittiöön.

Viesti oli Maxilta: **Pahoittelut, kulta, tulen myöhemmin. Jude on taas riidoissa Petran kanssa, menemme parille kaljalle. xx. M.**

Annie pyöräytti silmiään. Petra tuntui heittävän Juden ulos heidän pubin yläpuolella olevasta asunnostaan lähes viikoittain. Hän työnsi puhelimen taskuunsa ja oli juuri oikeissa lähteä, kun ravintolan puolelta kuului ääni. Annie jäähmettyi. *Voi helvetti!* Hän kallisti päätään ravintolan suuntaan ja yritti kuulla tarkemmin.

Äänet eivät erottuneet selvästi, mutta joku siellä ilman muuta liikkui. Hän avasi puhelimensa nähdäkseen, mihin aikaan Max oli lähettänyt viestin – hyvällä tuurilla hän tavoittaisi Maxin ennen kuin tämä olisi liian humalassa auttaakseen. Juuri kun Annien sormi oli Maxin nimen kohdalla, puhelimen akun viimeinen palkki katosi ja sysäsi hänet takaisin pimeyteen.

”Hemmetin hemmetin hemmetti!” Annie sähähti. Ravintolasalin tatamimatolle putoavan lasin vaimea tömähdys sai kaikki hänen aistinsa terästymään. Hänen sydämensä takoi, silmät tuijottivat ammollaan pimeyteen, kun hän alkoi hengittää kovaa ja nopeasti. Sitten hän teki jotain sellaista, mikä sai hänet aina kiljuamaan kauhuelokuvien näyttelijöille: hän hiipi ääntä kohti.

Hän suunnitteli, että livahtaisi baaritiskin taakse ja soittaisi ravintolan lankapuhelimesta poliisille. Hänen kenkiensä kumi-pohjien ääni vinyylilattialla kuulosti siltä kuin tarranauhoja irrotettaisiin toisistaan. Annie kohottautui varpailleen ja hiippaili eteenpäin.

Kun ravintolan lounge-alueen oviaukko hahmottui pimeässä, Annie laskeutui nelin kontin ja ryömi muutamat viimeiset metrit.

Lounge-alue käsitti kaksi pitkää, matalaa samettisohvaa ja pari matalaa pöytää – henkilökunnan termein pöydät kahdeksan ja yhdeksän – joissa illallisvieraat saattoivat nauttia drinkkejä ja cocktailpaloja ennen kuin heidät johdatettaisiin pöytiinsä ravintolan puolelle. Annie oli ahtautunut pieneen tilaan, toisella puolellaan avoin tiskikone ja toisella kaksi metallitynnyriä, joista nou-

sivat muoviletkut ylös juomahanoihin. Tällä korkeudella vallitsi pistävä väljähtyneen oluen ja viemärin tuoksu.

Juomia sisältävän jääkaapin ja viinikaapin huminan yli Annien korvat erottivat raskaan hengityksen. Se kuului liian läheltä. Mitä hän tekisi? Oli täysin mahdotonta soittaa poliisille, kun murtovarkaat olivat tiskin toisella puolella.

Mutta jotainhan oli tehtävä! Hän ei aikonut antaa joidenkin varastelevien idioottien häipyä hänen työllä ja tuskalla ansaittujen rahojensa kanssa. Jos he niitä janosivat, heidän pitäisi painaa kahdentoista tunnin työvuoroja kuten hänkin teki.

Annie oli kuullut jostain, että luonnossa lähestyvän petoeläimen saattoi pelästyttää pois ryntäämällä suoraan sitä päin ja huu-tamalla kovaa. Suuttumuksen ja kasvavan vessahädän kannustamana hän päätti testata teoriaa. Hän sieppasi viereiseltä hyllyltä sähköisen karpäslätkän ja napsautti sen päälle. Kerättyään roh-keutta muutaman lähtölaskennan verran hän laski vielä kerran kolmeen, veti syvään henkeä ja loikkasi esiin baarin takaa kiljuen ja huutaen. Hän läimäytti kämmenellään katkaisijoiden rivistöä, ja huone tulvi täyteen valoa. Kuin aineellistunut riivaajahenki hän heilutti villisti karpäslätkää tunkeilijoiden suuntaan.

Kauhistuneen kirkumisen määrä ja pimeyden vaihtuminen äkillisesti valoksi typerrytti Annien hetkeksi, niin ettei hän heti tajunnut, mitä oikein näki. Pöydän numero yhdeksän samettisoh-valla retkotti heidän uusin tarjoilijansa Ellie, joka yritti epätoi-voisesti ja hyödyttömästi peittää alastomuuttaan tyyneillä, joista yhteen oli kirjailtu mietelause *Keep calm and carry on*. Ja Ellien edessä seisoj mies, jolla oli vauhdilla hiipuva erektio ja sininen astiapyyhe nännien päällä: Annien aviomies Max.

Myöhemmin, kun Annie nojasi hotellihuoneensa puhtaisiin val-koiisiin tyyneihin, hänelle tuli mieleen vaikka mitä nokkelia, viil-

täviä sutkauksia, joita olisi voinut aviomiehelleen sillä hetkellä sanoa.

”Tämä ei ole sitä, miltä se näyttää!” Max oli sanonut.

Hänen takanaan istui Ellie hiljaa, silmät suurina kuin Bambilla, aivan kuin Annie ei voisi nähdä naista, jos tämä ei liikahtaisi. Ihannemaailmassa Annie olisi pamauttanut takaisin esimerkiksi: ”Ahaa, olet näköjään opastamassa nuorta Ellietä asiakaspalvelun viimeisiin saloihin.”

Tai:

”Anna kun arvaan: tuli sähkökatko ja teidän vaatteenne tipahdivat ja Ellietä pelotti niin paljon, että sinun täytyi laittaa peniksesi hänen vaginaansa rauhoittaaksesi häntä?”

Mutta se, mitä Annie todella sanoi, kun näki alastoman aviomiehensä ilmiselvästi naimassa itseään puolta nuorempaa tarjoilijaa ja hän, pitkään kärsinyt vaimo kahdenkymmenenkuuden vuoden ajalta, seiso i typeryneenä silmänympärysrypyineen ja sähköinen kärpäslätkä kädessään oli:

”Öh... öh... hääh... mmhäähh.”

Sitten hän oli kompastellut taaksepäin, käreäyttänyt kärpäslätkällä omaan reiteensä ja lirauttanut housuihinsa.

Luku 2

Annie nukkui yllättävän hyvin siihen nähden, että oli juuri kääntänyt koko elämänsä ylösalaisin, ja hän heräsi ennen aamunkoittoa oudossa kiihtymyksen tilassa. Hän soitti Mariannelle, Granaattiomenan pääkokille, selitti tilanteen ja luovutti Mariannelle vastuun keittiöstä.

”Varsinainen kusipää!” Marianne sanoi. ”Älä huoli. Hoidan kaiken. Mitä luulet, kuinka pitkään aiot olla poissa?”

”En ole oikeastaan ajatellut vielä niin pitkälle”, Annie sanoi. Hänen sydämensä alkoi takoa, kun hän tajusi, ettei hänellä ollut suunnitelmia niitä kahta päivää pidemmälle, jotka oli varannut hotellista. ”Voitko muistuttaa Maxia rouva Tiggy-Winklen ruokimisesta?” Annie kysyi. Rouva Tiggy-Winkle oli hänen kissansa.

”Oletko ihan varmasti kunnossa?” Marianne kysyi.

”Enkö muka kuulosta siltä?” Annie vastasi.

”No, kyllä”, Marianne sanoi. ”Kuulostat jopa liikaakin siltä. Jokseenkin maaniselta. Kuin olisit ottanut spiidiä tai jotain.”

Annie nauroi. Ääni oli kimeä. ”Olen kunnossa!” Annie vakuutti, vähän liian iloisesti. ”Ihan totta! Täysin kunnossa!”

Hän katseli ympärilleen hotellihuoneessa tietoisena siitä, että rakennuksen kaikki huoneet olivat keskenään täysin identtisiä: sängyn yllä tyyppillinen ”modernia taidetta” esittävä canvas-taulu, vuoteen jalkopäässä valkoisten pellavalakanoiden päällä kapea kais-tale hopeanväristä satiinia, yhdessä nurkassa ruskea tekonahkainen

nojatuoli, ja seinät maalattu vaaleanharmaalla sävyllä, jonka nimi oli epäilemättä jotain naurettavaa kuten Huskyn hohto. Yhdellä seinällä pöytä, jolla oli hiustenkuivaaja, vedenkeitin ja muovitarjottimella kaksi teekuppia, ja pöydän yläpuolella taulutelevisio. Se oli kauppatkustajan koti tien päällä, naisten polttariporukan tuki-kohta ja nyt petetyn vaimon piilopaikka.

”Haluatko, että tulen sinne?” Marianne kysyi.

”Ei, ei. Älä hupsi. Jonkun täytyy pyörittää keittiötä.”

Ja sitten kuin hänen äänensä olisi puhunut ilman hänen aivojensa lupaa, hän kuuli sanovansa: ”He olivat pöydässä yhdeksän. Minä valitsin sen sohvan. Valitsin sen värin kangasnäytekan-siosta. Ja mikä oudointa, kun sain heidät kiinni, ajattelin koko ajan: *Entä tuo sametti? Siemennestetahraa on helkkarin vaikea saada pois.* Eikö ole älytöntä? Millainen nainen oikein on huolis-saan tahroista, kun saa miehensä kiinni itse teossa naimassa toista naista?”

Linjalla oli hetken aikaa hiljaista.

”Hiljaisuudesta päätellen olen mielestäsi sekoamassa”, Annie sanoi.

”Anteeksi”, Marianne sanoi. ”Ajatukseni alkoivat harhailla. Yri-tin muistaa, missä supermarketissa myydään sitä tuotetta, jolla saa poistettua siemennestetahrat.”

”Sametista?” Annie kysyi.

”Käsittääkseni ihan mistä vain”, Marianne sanoi.

”Luojan tähden!” Annie parahti.

”Ja jos se ei tehoa, niin ainahan sohvan voi verhoilla uudelleen.”

”En usko, että pystyn enää koskaan katsomaan pöytää numero yhdeksän tuntematta itseäni täysin nöyryytetyksi”, Annie totesi.

”Siinä tapauksessa jätetään uudelleenverhoilu väliin ja edetään suoraan polttamiseen!” Marianne sanoi. ”Pidetään pihalla pöydän numero yhdeksän seremoniallinen polttotilaisuus.”

”En ole ihan varma, onko sohvien polttaminen kovin ekologista”, Annie sanoi.

”Voisimme askarrella Max- ja Ellie-nuket ja polttaa ne siinä samalla. Sellainen lopullinen päätös suhteelle.”

”Sinussa on pimeä puoli, Marianne”, Annie sanoi. ”Keittiöni on hyvissä käsissä. Henkilökunta ei uskalla koskaan suututtaa sinua.”

Syödessään aamiaista hotellin ravintolassa Annie onnitteli itseään siitä, kuinka hyvin pärjäs. Hän tunsi voivansa hyvin, ihan oikeasti. Sitten hän meni takaisin hotellihuoneeseen ja huomasi kymmenen vastaamatonta puhelua, seitsemän tekstiviestiä, tusinan Facebook messenger -viestejä ja yhden sähköpostiviestin – kaikki Maxilta. Annie ei lukenut niitä. Äkkiä hän tunsi olonsa hyvin väsyneeksi. Hän ei halunnut ajatella kaikkea sitä, mitä hänen pitäisi ajatella: firmaa, taloutta, kaksosia, Maxia, Elliotä, koko siihenastisen elämänsä loppua. Annie laittoi puhelimen äänettömälle ja palasi sänkyyn, ja hän pysyi siellä seuraavat kolme päivää.

Hänen puhelimensa surisi yöpöydällä. Hän antoi sen surista, kunnes oli hiljaista. Ja sitten se surisi taas välittömästi uudelleen. Annie huokaisi, kurotti laiskasti puhelimen käteensä ja katsoi näyttöä. Se oli Peter. Hän vastasi.

”Hei, rakas”, hän sanoi.

”Hei, äiti”, Peter sanoi. ”Alex on myös täällä. Olet kaiuttimessa.”

”Moi, äiti”, Alex sanoi.

”Hei, kulta. Missä olette?”

”Minun luonani”, Peter sanoi.

”Tulin tänne suoraan töistä”, Alex sanoi. ”Voin työskennellä täältä käsin huomenna.”

”Ai, no sehän kiva”, Annie vastasi.

”Niin, me kuulumme, että meistä oli tullut rikkinäisen perheen tuotoksia, joten...” Hänen lauseensa keskeytyi nujakointi-

ääneen, jota seurasi närkästynyt ”Auts!”

”Soitimme sinulle sanoaksemme, että tuemme päätöstäsi”, Peter sanoi.

”Sinun olisi pitänyt tehdä se jo vuosia sitten!” Alex sanoi.

”Äi”, Annie sanoi. ”No. Tämäpä odottamatonta. Kuka teille kertoi?”

”Isoäiti”, Peter sanoi.

”Kukapa muu”, Annie totesi.

Maxin äiti oli varmasti halunnut kiireesti kertoa pojille asian ennen kuin Annie ehtisi. Annie kuvitteli mielessään anoppinsa, joka loikkasi mahonkipöytien yli puhelimeen kuin ikääntynyt, neulesettiin pukeutunut ravihevonen, niin että kallis Tiffany-valaisin heilahti. Ei ollut mikään ihme, että Max oli sellainen primadonna; mitä vikoja hänessä sitten olikin, Annien anopin mielestä ne johtuivat aina jostakusta toisesta.

”Olen pahoillani, että jouduitte kuulemaan sen muualta”, Annie jatkoi. ”Olin kyllä aikeissa soittaa teille, minä vain...” *Olen lähinnä nukkunut*, hän ajatteli. ”Olen vain selvitelletty hieman itseleni asioita, sitten olisin kyllä kertonut teille.”

”Äiti, tiedämme isän syrjähyypystä”, Alex sanoi.

”Voi hyvä luoja!” Annie sanoi. ”Ihanko totta? Miten?”

”Noh, sanotaanko, että emme ole typeriä”, Peter sanoi. ”Olemme tienneet niistä jo vuosia.”

”Vuosia? Voi luoja!” Annie vaikeroy. ”Olen niin pahoillani.”

”Mistä *sinä* olet pahoillasi?” Alex kysyi.

”Olen pahoillani, että saitte tietää niistä”, Annie sanoi. ”Te olitte lapsia. Lasten ei pitäisi joutua kärsimään vanhempiensa sotkuista.”

”Kuten sanoin”, Peter totesi. ”Emme olleet typeriä.”

”Ette tietenkään”, Annie sanoi. ”Minä se typerys olin.”

”Sellaista sattuu”, Alex sanoi.

”Melko oiva tapa summata oma lapsuutensa”, Annie sanoi.

Hänen päässään jyskytti kuin joku yrittäisi irrottaa hänen päälakeaan omenaporalla. ”Teidän on paras alkaa tehdä listaa vanhempienne puutteista, maksan terapianne.”

”Aloitettiin jo”, Alex sanoi.

”Ei kaikki aivan pieleen mennyt”, Peter sanoi tavalla, jonka oli tarkoitus kuulostaa lohduttavalta.

”Argghh”, Annie sanoi. ”Tämä on painajaismaista. Olen juuttunut painajaisuneen!”

”Ennen tai myöhemmin kaikkien vanhemmat putoavat jalustalta”, Alex sanoi. ”Se on luonnollinen tapahtumien kulku. Auttaa lasta kasvamaan aikuiseksi. Isä vain tipahti omaltaan hie-
man aiemmin kuin muut.”

”Milloin minä tipahdin omaltani?” Annie kysyi.

”Sitä vielä odotellaan”, Peter sanoi.

”Mutta olemme toiveikkaita”, Alex lisäsi.

”Odotamme kyllä jotain kunnon spektaakkelia!” Peter sanoi.
”Huumehöyryiset seksiorgiat papin kanssa tai vastaavaa.”

”Helkkari sentään!” Annie sanoi.

”Anna mennä, äiti!” Alex sanoi. ”Juo itsesi humalaan! Ota tatuointi! Tee jotain vain itseäsi varten.”

”Maapallo ei lakkaa pyörimästä, jos hypäät hetkeksi pois kyydistä ja kuljet hetken aikaa jalan”, Peter sanoi.

”Mitä olen tehnyt ansaitakseni teidänlaisenne pojat?” Annie sanoi.

”Sinulla vain taisi käydä tuuri”, Peter totesi.

”Haluamme sinun tietävän, että tuemme päätöstäsi satapro-senttisesti”, Alex sanoi.

”Ja voit keskittyä pitämään huolta itsestäsi, sinun ei tarvitse murehtia meitä”, Peter sanoi.

”Tarkoitamme siis”, Alex sanoi, ”että älä palaa takaisin. Jos tarvitset luvan, sellainen sinulla on.”

Puhelu päättyi siihen, että Annie lupasi pitää heidät ajan tasalla siirroistaan, vaikkakaan tällä hetkellä hän ei nähnyt itseään siirtymässä kovinkaan kauas. Hän mietti, mikä juuri *tässä* syrjähyppässä oli lopulta pakottanut hänet toimimaan. Kohtaus välähti hänen mielessään koko lihaisassa komeudessaan, ja hän värähti. Juuri se: tietämisen ja näkemisen välillä oli selvä ero. Oman aviomiehen petturuuden todistaminen omin silmin täysissä Technicolor-väreissä oli kuin isku silmämunille; Ellien täydelliset, terhakat nännit vainoaisivat häntä koko hänen loppuelämänsä ajan. Annie veti peiton takaisin pänsä yli ja nukahti.

Luku 3

Kun Annie oli jälleen kerran käyttänyt kaikki huoneessa olevat pikkuruiset annoskahvipussit, hän meni alakerran vastaanottoon pyytämään lisää ja pidentämään vielä neljällä yöllä varaustaan suositussa ketjuhotellissa, jonka iskulause ”Putiikkihotelli, joka ei tuhoa talouttasi!” oli kirjoitettu kaunokirjoituksella hotellin joka ikisen infolappusen yläreunaan.

”Hmm, olisiko teillä toista luottokorttia?” vastaanottovirkailija kysyi posket punaisina helottaen.

”Toista korttia?” Annie kysyi.

”Niin. Tämä ei tunnu toimivan.”

Vastaanottovirkailija ojensi Annien firman kortin takaisin. Annie häkeltäytyi: hän tiesi, että tilillä oli rahaa, jopa aika paljon.

”Onpa outoa”, Annie sanoi ja ojensi hänen ja Maxin yhteisen säästötilin kortin.

Virkailija päästi pienen, epävarman rykäisyn; hänen poskiensa puna syveni.

”Tämäkään ei näyttäisi toimivan”, hän sanoi yrittäen väistää Annien katsetta.

”Eihän siinä ole mitään järkeä”, Annie vastasi, otti kortin takaisin ja katsoi sitä ikään kuin kiiltävässä muovissa voisi piillä jonkinlainen johtolanka. ”En käsitä.”

”Voisiko olla jokin syy, miksi molemmat korttinne olisi ehkä suljettu?” virkailija kysyi vaivaantuneena.

Oivalluksen kirkas salama välähti hänen mielensä sumupilvien lomasta, ja Annie tajusi. Ensin häntä kuumotti, sitten kylmäsi, kun hehkuva raivo yltyi hänen sisällään. Annie otti henkilökohtaisen luottokorttinsa esiin teeskennellyllä tyyneydellä ja ojensi sen.

”Käytetään sitten tätä”, hän sanoi.

Kävellessään takaisin huoneeseensa hän oli niin vihainen, että häntä huimasi. Hän soitti Maxille. Mies ei vastannut. Kun Maxin pehmeä, samettinen ääni sanoi: ”Hei, tässä Max Sharpe, jätä viesti, niin soitan sinulle kohta takaisin. *Piip*”, Annie ei voinut muutaakaan, ettei olisi purrut puhelinta poikki. Hän veti syvään henkeä.

”Suljit minut ulos tileiltämme!” hän huusi puhelimeen. ”Max, avaa ne välittömästi tai saat uskoa, että...” *Mitä hän tekisi? Mitä hän voisi tehdä?* ”Että kadut sitä!” Hän toivoi, että uhkaus oli riittävän epämääräinen ollakseen uhkaava.

Hän oli raivoissaan. Hän halusi heitellä tavaroita ja rikkoa jotain, mutta tämä ei ollut hänen talonsa ja huonekalut olivat kiinteitä. Sen sijaan hän makasi vatsallaan ja fantasioi, mitä tekisi, jos olisi kotona juuri nyt: hän kaataisi Maxin kalliin par-taveden vessanpönttöön ja täyttäisi pullon lattianpesuaineella, ehkä raaputtaisi kynsillään *HAISTA VITTU* tämän alkuperäisiin Smithsin LP-levyihin ja hyvin todennäköisesti tunkisi tämän rakkaiden nahkaisten kävelykenkien kärjet täyteen kissanruokaa.

Annie oli ruvennut odottamaan kaksosia ollessaan vasta seitsemäntoista, ja hän ja Max olivat menneet naimisiin samana vuonna. Vanhempiensa tuella Annie pystyi kuitenkin ilmoittautumaan ravintolakouluun ja valmistumaan kokiksi. Hän sai työpaikan apukokkina Michelin-tähdellä palkitussa ravintolassa ja paiskoi niska limassa töitä edeten ensin sous chefin asemaan ja sitten keittiömestariksi. Se oli rankka rupeama, mutta Annie oli päättäväinen.

Max puolestaan oli hurmaava, kova tekemään töitä ja kaikkien kaveri, ja nousi nopeasti tarjoilijasta menestyneen gastropubin ravintolapäälliköksi. Sellaisina hetkinä, kun kumpikaan heistä ei tehnyt töitä tai hoivannut taaperoikäisiä kaksosia – yleensä sinä lyhyenä hetkenä, joka jäi pään tyynyyn painamisen ja nukahtamisen väliin – he haaveilivat oman ravintolan avaamisesta. Heillä oli ennen paljon yhteisiä unelmia.

Annien vanhemmat olivat kuolleet aivan liian nuorina. Vaikka Anniella oli nyt omakin perhe, vanhempien kuolema sai hänet tuntemaan itsensä orvoksi – hänestä tuntui, että heiltä oli riistetty yhteistä aikaa. Hänen äitinsä oli vasta kuusikymmentäviisivuotias kuollessaan äkillisesti aivoverenvuotoon, ja hänen isänsä kuoli pian sen jälkeen särkyneeseen sydämeen. Annie oli entistä päättäväisempi ja halusi tehdä vanhempansa ylpeiksi. Hän käytti perintönsä Granaattiomenan kiinteistön ostamiseen ja paneutui koko sydämellään ja klassisen kokin koulutuksellaan luomaan sesonginmukaisia menuja, joissa käytettiin lähellä tuotettuja raaka-aineita ja jotka voittivat ravintola-alan palkintoja niin piirikunnan kuin valtakunnankin tasolla. He asuivat yläkerassa sijaitsevassa asunnossa ja kehittivät alakerran ravintolaa, Max vastasi salista, Annie johti keittiötä ja hoiti myös leijonanosan lastenhoidosta.

Tuli ajanjaksoja, kun Annie itki väsymyksestä, mutta silloin Max kaappasi hänet varastoon ja sulki Hollywood-syleilynsä, ja hän oli jälleen voimissaan. Max kykeni sellaiseen; hän sai Annien tuntemaan, että tämä oli Maxin maailman keskipiste ja he olivat upealla seikkailulla yhdessä. Mutta Maxin kyvyt toimivat toiseenkin suuntaan – paitsi että hänen sanansa pystyivät palauttamaan Annien itsevarmuuden, ne pystyivät myös painamaan hänet mahaan ja saamaan hänet tuntemaan olonsa pieneksi ja arvottomaksi ja pelkäämään, ettei hän pärjäisi ilman Maxia.

Guardian-lehden ravintolakriitikko oli kerran kuvaillut häntä ja Maxia unelmatiimiksi, ja monella tapaa he olivatkin sitä. Max hurmasi asiakkaat salin puolella, ja Annie innosti ja ilahdutti heitä annoksillaan. Kallit aikakauslehdet tekivät heistä pitkiä henkilöjuttuja, ja Annielta pyydettiin usein reseptejä juhlapyyhien erikoisnumeroihin. He olivat saavuttaneet paljon, niin paljon, ettei Annie heittäisi kaikkea menemään sellaisen pikkuseikan kuin uskottomuuden takia. *Suhteet ovat sotkuisia*, hän vakuutti itselleen. *Mikään avioliitto ei ole täydellinen*.

Kun pojat kasvoivat ja lähtivät kotoa yliopiston jälkeen, Annie alkoi tehdä enemmän töitä. He muuttivat ravintolan yläkerran huoneet (heidän entisen asuntonsa) kahvilaksi. Ravintola tarjosi lounasta ja illallista, ja kahvilan puoli oli auki aamiaisesta alkuiltaan. Annie oli kiireisempi kuin koskaan, menestyneempi kuin koskaan! Hänellä ei ollut ikinä aikaa itselleen. Kaikki tämä auttoi häntä hänen rämpiessään epäilysten suossa ja piti hänet sen verran väsyneenä, ettei hänen tarvinnut kiinnittää huomiota siihen tosiasiaan, että hänen avioliittonsa oli epäonnistunut lähes alusta alkaen.

Annie hengitti sisään ja ulos, pitkiä ja hitaita hengenvetoja rauhoittuakseen, kun hän makasi hotellin sängyllä käänellen ja tarkastellen avioliittonsa elotonta ruumista. Mitta oli täynnä. Hän oli juossut liian kauan pääsemättä yhtään minnekään; hän hypäisi tästä oravanpyörästä. Ei enää salailua, ei enää tekosyitä, sen paremmin hänelle kuin Maxillekaan. Hänen lapsensa olivat vartuneet ja lentäneet pesästä, eikä tulisi parempaa hetkeä aloittaa uutta elämää. Annie oli avannut silmänsä ja hän oli valmis kantaamaan vastuun omasta elämästään.

Luku 4

Hotellin ravintolan pöydistä suurin osa oli lapsiperheiden miehittämiä: lattialle oli kylvetty väriliituja ja värikkäitä pikku reppuja, ja meteli lähes peitti taustalla soivan tasapaksun taustamusiikin.

Annie siemaili viiniään. Hän oli ainoa nainen, joka söi yksin. Se ei haitannut. Yksinolo oli ollut harvinaista herkkua, kun pojat olivat pieniä. Heidän vartuttuaan siitä oli tullut hänelle tavanomainen olotila. Muutaman pöydän päässä istui halpaan pukuun pukeutunut mies, joka myös söi yksin, ja hän yritti jatkuvasti kiinnittää Annien huomion nostelemalla lasiaan ja iskemällä silmää aina kun Annien katse harhautui miehen suuntaan. Annie hymyili vaivautuneesti ja yritti olla huomaamatta häntä. Kun Annie tutki jälkiruokalistaa, toinen mies lähestyi hänen pöytänsä ja kysyi, haluaisiko hän seuraa. Annie kieltäytyi kohteliaasti, ja mies kohautti olkapäitään ja palasi baariin. Annie oli juuri kaapimassa triplasuklaaherkkunsa viimeisiä rippeitä, kun pöydän ylle lankesi uusi miehenmuotoinen varjo. Annie oli juuri tokaisemassa, että hän *todellakin* söi erittäin mielellään ateriansa yksin, kun hän huomasi varjon omistajan kengät: kaksiväriset, paljon käytetyt nahkaiset kävelykengät. Maxin kengät.

”Hei”, Max sanoi.

Maxin kasvot heijastivat puhdasta ahdistusta. Hänen suuret siniset silmänsä tuijottivat vetoavasti Annien kasvoja. Annie huomasi jähmettyneensä kesken liikkeen, haarukka oli jäänyt lei-

jumaan ilmaan matkalla suuhun. Hän laski haarukan lautaselle kykenemättömänä syömään vanukkaansa viimeistä suupalaa, mikä harmitti häntä hiukan.

”Voinko istua?” Max kysyi.

Annie viittasi vastapäiseen tuoliin ja Max istuutui. Mies näytti väsyneeltä. Katuvalta. Hänen vaaleat, ohimoilta charmikkaasti harmaantuvat hiuksensa olivat pörrössä ja epätyypillisen sekaisin. Hänen partansa oli lähes kokonaan harmaa, sen sivuilla ja viiksien päissä oli valkoisia kohtia. Annie halusi iskeä haarukansa miehen otsaan, mutta onnistui juuri ja juuri pidättelemään itseään.

”Estit minulta pääsyn pankkitileillemme.” Annien ääni oli hiljainen mutta latautunut.

Max näytti hermostuneelta.

”Tule kotiin, niin selvitetään tämä”, hän sanoi.

”Sitä, mitä teit, ei voi selvittää. Ei tällä kertaa. Avaa tilit. Ne ovat minunkin rahojani, sinulla ei ole mitään oikeutta ottaa tilejä omaan hallintaasi.”

”Minua pelotti. En tiennyt, mitä ehkä tekisit.”

Annie veti syvään henkeä. Pariskunta viereisessä pöydässä söi mehevää suklaakakkua, ja Annien täytti lähes pakahduttava halu kaapata se ja hieroa leivos Maxin anovaan naamaan.

”Avaat nyt vain ne tilit, Max.”

”Avaan, lupaan. Mutta meidän täytyy jutella”, Max vastasi.

”Oli vain yksi ehto”, Annie sanoi.

Max painoi pään käsiinsä. Hänen toinen kyynärpäänsä lepäsi ketsuppiroiskeessa. Annie ei huomauttanut siitä.

”Mitä me sovimme edellisen kerran jälkeen?” Annie kysyi.
”Muistatko mitä lupasit?”

”Tiedän. Tiedän!” Max sanoi käsiensä takaa.

”Älä pane henkilökuntaa!” Annie sanoi.

Vasemmanpuoleisen pöydän pariskunta kääntyi katsomaan,

naisen silmät hehkuivat uteliaisuudesta, mutta kohdatessaan Annien tuijotuksen hän käänsi katseensa nopeasti takaisin pariloituun annokseensa.

”Olen pahoillani”, Max sanoi. ”Se oli lipsahdus. Niin ei tapahdu enää koskaan. Lupaun.”

”Sait minut näyttämään idiootilta”, Annie sanoi. ”Ja itsesi kusi-päältä.”

”Se ei merkinnyt mitään”, Max nyyhkytti hiljaa. ”Hän ei merkitse mitään!”

”Entistä pahempi”, Annie sihisi. ”Se tyttöraukka! Herran tähden, Max, jos aiot tuhota ne rippeet, mitä avioliitostamme oli enää jäljellä, tee se edes jonkin muun kuin ei-minkään takia.”

”Mitä haluat minun tekevän?” Max kysyi. ”Kerro mitä teen. Ihan mitä tahansa. Teen sen.”

”Haluan avioeron”, Annie sanoi.

”Ei, Annie. Ole niin kiltti. Olen pahoillani. Olen niin pahoillani. Ole niin kiltti”, Max sanoi.

”Se on loppu”, Annie sanoi. ”Tämä oli tässä.”

Luku 5

Kun lisäyöt hotellissa olivat kuluneet, Annie kääntyi kyljelleen, työnsi kätensä peiton alta, tarttui hotellin puhelimeen ja soitti vastaanottoon.

”Hei, kuinka voin auttaa?” naisen ääni vastasi.

”Hei”, Annie sanoi. ”Täällä on rouva Sharpe huoneesta 208. Haluaisin pidentää huoneeni varausta vielä kolmella yöllä. Veloitakaa se siltä kortilta, jota viimeksi käytin.”

”Olen pahoillani”, vastaanottovirkailija sanoi. ”Huone on varattu tänksi illaksi.”

”Juuri tämä huone?”

”Niin.”

”Eikö teillä ole muita huoneita vapaina tässä hotellissa?”

”On toki, rouva, meillä on muita huoneita. Voimme vaihtaa teidät johonkin niistä”, virkailija sanoi pirteästi.

”Ei”, Annie sanoi. ”En halua siirtyä. Olen jo täällä ja tehnyt oloni kotoisaksi. Mutta jos ne uudet vieraat eivät ole vaatineet juuri tätä huonetta ja hotellin kaikki huoneet ovat identtisiä, niin voitte majoittaa heidät siihen huoneeseen, johon haluatte siirtää minut, eivätkä he tule koskaan tietämään, että heidät on laitettu eri huoneeseen.”

”Mutta meillä on menetelmämme”, virkailija sanoi, ei enää niin iloisena.

”Mutta olen jo täällä, eivätkä *he* huomaa eroa”, Annie sanoi.

”Mutta *tämä* huone on varattu”, virkailija totesi.

”Kuulkaas nyt”, Annie sanoi. ”Olen erittäin joustava ihminen. Voitte kysyä keneltä tahansa. Voitte kysyä petturimieheltäni! Olen joustavin ihminen, jonka tulette koskaan tapaamaan. Mutta tästä huoneesta en liikahda, joudutte kantamaan minut täältä ulos.”

”Palaan pienen hetken kuluttua, rouva Sharpe”, virkailija sanoi.

Annie korviin virtasi särisevä tulkinta Beethovenin viiden-
nestä sinfoniasta sillä aikaa, kun vastaanottovirkailija todennäköi-
sesti mietti, soittaako poliisille vai mielenterveyspäivystykseen.
Muutaman minuutin kuluttua linjalla puhui eri ääni.

”Kiitos, että odotitte, rouva Sharpe”, ääni sanoi. ”Olen vuoro-
päällikkö. Teille on nyt varattu kolme lisäyötä huoneessa 208.”

Annie kiitti kärsivällistä vuoropäällikköä ja pyysi anteeksi, että oli ollut hankala ja selitti, että oli juuri saanut miehensä kiinni harrastamasta seksiä itseään puolta nuoremman tarjoilijan kanssa samettisohvalla, mikä sai hänet käyttäytymään oudolla tavalla. Suljettuaan puhelimen Annie veti peiton takaisin ikaisen hiuskuontalonsa yli ja nukkui vielä yhdeksän tuntia.

Kun hän heräsi, oven alta oli työnnetty lappunen, jossa luki:
Ulkopuolella on teille lähetys.

Uteliaana Annie avasi oven ja löysi pullon viiniä ja suklaa-
rasian, johon oli kiinnitetty pieni kortti.

Hyvä rouva Sharpe, ajattelin, että voitte tarvita näitä.

Osanottoni petturiaviomiehen tähden. Kaikkea hyvää,

t. Sally (vuoropäällikkö, jonka kanssa puhuitte aamulla)

Annie oli liikuttunut. Hänen silmänsä täyttyivät kyynelistä. Juuri sillä hetkellä hän tajusi, ettei hänellä oikeastaan ollut ystäviä, ei omia, hänellä ei ollut koskaan ollut aikaa hankkia niitä. Ja jos hänellä olisi, hän saattaisi joutua kertomaan, että hänen aviomie-

hensä oli manipuloiva sarjapettäjä, ja sen häpeän hän mieluiten kantoi yksin. Hän vietti päivittäin lukuisia tunteja Mariannen kanssa, ja he tulivat todella hyvin toimeen, mutta eivät olleet koskaan henganneet yhdessä töiden ulkopuolella. Ja tietenkin hänellä oli rouva Tiggy-Winkle, mutta kissa ei voinut vastata hänelle, ja oli parhaimmillaankin kylmäkiskoinen. Annie seisoi pienen, ikkunattoman kylpyhuoneen ja kiinteän vaatekaapin välissä yrittäen olla huomaamatta pesemättömän kehonsa hajua, ja hän oivalsi, että hotellin vastaanottovirkailija Sally muistutti eniten sitä, mitä hän saattoi kutsua ystäväksi, ja Sallynkin kanssa hän oli puhunut vain puhelimesta, peiton alta.

Annie alkoi nyhkyttää. Ja kerran aloitettuaan hänen oli hyvin vaikea lopettaa. Kun myöhäisillan elokuva alkoi, Annielta olivat loppuneet sekä nenäliinat että kyyneleet. Hän avasi suklaarasian ja kaatoi viiniä kylpyhuoneesta löytämäänsä lasiin. Viini loppui ennen elokuvaa, ja hän nukahti tyhjä lasi kädessään ja suussa kahvinmakuinen tummasuklaakonvehti, joka suli ja valui leukaa pitkin hänen nuhjaantuneelle pyjamalleen.